

[Poul Møller.]

sadeopløb, og derfor mener jeg, at dette folketing skulle gøre noget for at frede vore ambassader, fremmede ambassader her i landet, imod disse stadige demonstrationer.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om økonomien. Jeg har især hæftet mig ved, at både statsministeren og finansministeren lagde megen vægt på at understrege, at regeringen ikke var erhvervsfjendtlig. Det var som forbryderen, der kredsede omkring åstedet. Det er jo helt givet, at der er opstået en fornemmelse i erhvervskredse af, at man har en erhvervsfjendtlig regering. Dette ligger også i den betragtning, at man ved, at regeringen er udgået og støttet af disse to partier, som der her er tale om, og man ikke længere har nogen støtte i de borgerlige partier for sin politik. Regeringen må forstå, at det giver i almindelighed erhvervslivet en fornemmelse af, at det ikke kan vente så forfærdelig meget godt fra den regering, der sidder. Det er jo ikke tilfældigt, at de to partier har kaldt sig socialistiske; selv om hr. Aksel Larsen sagde, der ikke var indhold i liberalismen, så sagde han jo ikke, at der ikke var indhold i socialismen i dag. Og socialismens mål er vel ikke ligefrem at frede det private initiativ, den frie dispositionsret for erhvervene. Socialismens mål er vel snarere det modsatte: at begrænse det private initiativ, at begrænse dispositionsretten for erhvervene, at prøve på i videst mulig udstrækning at overføre statsstyret til erhvervene, skabe statsindseende med erhvervene, så derfor må man på forhånd gøre sig klart, at når man vil benytte et socialistisk flertal, må det hos dem, der arbejder som de frie erhvervs ledere, give en fornemmelse af, at det er da vist ikke ligefrem disse socialistiske partiets opfattelse, at de skal hjælpe erhvervene til større dispositionsfrihed og til større initiativ, men der er jo rigtignok også nogle ganske kontante vidnesbyrd: der er afskrivningsreglerne — og det nytter ikke noget, at statsministeren siger: ja men disse afskrivningsregler, det er noget fra krigens tid.

Jeg skal da ikke bestride, at det er noget fra krigens tid, men vi har haft dem i 22 efterkrigsår, de har været almindeligt anerkendt år efter år, de er arbejdet ind i erhvervenes dispositioner. Det, man nu har gennemført, betyder jo en likviditetsbelastning for erhvervene. Det betyder, at de bliver

ringere stillet, end andre lande, end f. eks. Sverige, bliver det. De, der læste hr. Svend Bergsøes artikel i Berlingske Tidende for et par dage siden, vil have set den vældige forskel i afskrivningsmuligheder, der med disse nye regler er opstået mellem svensk industri og dansk industri. En historisk begrundelse: at der ikke længere er krig i verden, og at der ikke er erstatningsvarer, den duer jo ikke, når man i 22 efterkrigsår har opretholdt disse regler og de har betydet noget for erhvervene.

Men der er jo også andre vidnesbyrd: der er opsparingen. Hvorfor skulle man netop i år på et tidspunkt, hvor konjunkturerne var ved at vende, springe til at begrænse opsparemulighederne for borgerne, de skattefri opsparemuligheder? Hvorfor skulle man gøre det på det ensidige grundlag, med den snævre margen? Erhvervene har jo heller ikke alt for gode muligheder, når man ser på rentetrykket, som de må leve under. På en eller anden måde må de vel have det afbalanceret, hvis de skal kunne klare sig over for konkurrenter, der lever under et mildere rentetryk. Jeg hørte godt, at hr. Per Hækkerup i går sagde, at man fra regeringens side foretrækker finanspolitikken fortsat fremfor pengepolitikken. Men der er faktisk mange, der synes, at der bliver også ført pengepolitik, og en stram pengepolitik, herhjemme. Der er mange, der føler, at denne pengepolitik snart er ved at blive en meget tung belastning for et erhvervsliv, der står i en hård konkurrence. Ikke blot er der det høje rentetryk, men der er jo også den kreditrationering, der finder sted fra pengeinstitutternes side. Den likviditetsstramhed, dette giver for hele erhvervslivet, er naturligvis med til at medføre den indstilling hos erhvervslivet, at det får vanskeligere og vanskeligere vilkår fra det offentlige.

Man bebuder hele tiden en skærpet progression, man bebuder en ændring af selskabsskatten. Over for omkostningsproblemerne siger man i åbningstalen, at man arbejder på at gennemføre 4 ugers ferie og 40 timers arbejdsuge. Det er goder, som jeg ved at mange vil være tilfreds med, men de erhverv, der står i en hård konkurrence, må jo alligevel sige: ja men det er jo en yderligere omkostningsbelastning, kan vi tåle det? Man taler om, at man skal